

Bibliaóra – 2025. július 15.

Előfohász: „Hol vannak isteneid, amelyeket magadnak csináltál? Keljenek föl, segítsenek rajtad bajodban, ha tudnak! Hiszen annyi istened van, Júda, ahány városod! [...] Ti, mai emberek! Figyeljete az Úr igéjére! Olyan lettem én Izráelnek, mint a pusztta, vagy mint a homályba borult föld? Miért mondta az én népem: A magunk útját járjuk, többé nem megyünk hozzád (Jer 2,28.31)!” Ámen.

Ének: 262. dicséret: „Forog a szerencse...”

Előima: Köszönöm Uram, hogy amikor elvesztem ebben a világban az irányt, megmutatod számomra a teljesség lényegét. Ma még nem értem, hogy holnap igazán mi az enyém, de hittel Rád bízom a nehéz napokat is, szerető mennyei Édesatyám. Minden média között Te vagy az igazi hír, az összes lehetőség között Te vagy a cél, drága Krisztusom. Istenem, ma azért könyörgök, hogy segíts ezen a bibliaórán megfogalmazni mi a Te örömhíred és elhívott tanítványodként hadd harsogja életem naponként, hogy Tiéd vagyok, Uram, Istenem. Megvallom, hogy csak Általad állhatok meg a nehézségek közepette, a Te küldő szavad ma is balzsam, befogadó közösséged szeretetközösség Veled és egymással. Építs hát most bensőleg, hogy ne legyen fontos az, amit más mond, hanem csak, amit Te fogalmazol meg irányomba mentő irgalmad által. Állj a középre és hívj el. Állj a vizek fölött és szólj, hogy ne legyen hitetlen, hanem hívő. Maradj velem, mert mindjárt este van. Jézusért, hallgasd meg imádságomat. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes I. könyve 20. része: *„Azután elindult onnan Ábrahám a Délvidék felé, letelepedett Kádés és Súr között, és jövevényként élt Gerárban. Ábrahám azt mondta Sáráról, a feleségéről, hogy a húga, ezért Abímelek, Gerár királya érte küldött, és elvitette Sárát. Isten azonban eljött Abímelekhez éjjel álmában, és azt mondta neki: Meg fogsz halni az asszony miatt, akit elvitettél, mert férjes asszony! Abímelek azonban még nem közeledett hozzá, ezért azt mondta: Uram, az igaz népet is megölnöd? Hiszen ő mondta nekem, hogy a húga, az asszony meg azt mondta róla, hogy a bátyja! Én tiszta szívvel és ártatlan kézzel tettem ezt. Akkor ezt mondta neki álmában az Isten: Én is tudom, hogy tiszta szívvel tetted ezt. Ezért óvtalak magam is attól, hogy vétkezzél ellenem, ezért nem engedtem, hogy érintsd őt. Most tehát add vissza annak az embernek a feleségét, mert próféta ő, és imádkozik érted, hogy életben maradj! Ha azonban nem adod vissza, tudd meg, hogy meg kell halnod neked és mindenkinek, aki hozzád tartozik! Fölkelt azért Abímelek reggel, hívatta valamennyi udvari emberét, és elbeszélte nekik mindezt. Az emberek nagyon megijedtek. Ekkor hívatta Abímelek Ábrahámot, és ezt mondta neki: Mit tettél velünk? Mit vétettem ellened, hogy ilyen nagy vétekbe akartál belevinni engem és országomat? Olyan dolgokat tettél velem, amelyeneket nem szabad megtenni.*

Majd ezt kérdezte Abímelek Ábrahámától: Mire gondoltál, hogy ezt tetted? Ábrahám ezt felelte: Azt gondoltam, hogy nincs istenfélelem ezen a helyen, és megölnék a feleségemért. De ő valóban a húgom is, az apám leánya, csak nem az anyám leánya; így lett a feleségem. Amikor vándorútra indított engem Isten apám házából, ezt kértem tőle: Azzal mutasd meg szeretetedet irántam, hogy bárhová megyünk, mindenütt azt mondd rólam, hogy a bátyád vagyok! Akkor Abímelek juhokat és marhákat, szolgákat és szolgálóleányokat hozatott, és Ábrahámnak adta, Sárát, a feleségét pedig visszaküldte hozzá, és ezt mondta Abímelek: Itt van előtted az országom, lakj ott, ahol jónak látod! Sárához pedig így szólt: Íme, ezer ezüstöt adtam a bátyádnak, ez felment téged mindazok előtt, akik veled vannak, mert így minden tekintetben igazolva vagy. Ábrahám pedig imádkozott Istenhez, és meggyógyította Isten Abímeleket, feleségét és szolgálóleányait, úgyhogy ismét szülhettek. Mert az Úr meddővé tett minden nőt Abímelek házában Sárának, Ábrahám feleségének az esete miatt."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Vannak pillanatok, amikor Isten gyermeke hitehagyott és elrugaszkodik az Úr ígéreteitől. Hogy miért történt ez Ábrahám életében, nem tudjuk. Lehet, hogy Lót esete hozta felszínre ezt a kételkedő állapotot. Lehet, hogy Isten ítélete Sodoma és Gomora felett. Nem kell feltevésekbe bocsátkoznunk, hiszen olyan sok dolog vezet a mi hitbeli növekedésünkhöz, de van, amikor nagyon mélyen vagyunk, és nem tudjuk megmagyarázni sem magunknak, sem környezetünknek, és nem is kell mindent megmagyarázni, egyszerűen érezzük, hogy mélyen vagyunk. De az biztos, hogy Ábrahám is messze kerül a megígért földtől. Rezignál. Menekül. Délre tart Egyiptom felé. A bálványimádás és a pogányság irányába. Nem ér le teljesen Egyiptomba, hanem megáll félúton. Gérár földjének vendége. Abban az időben történik ideérkezése, amikor Hágár, Egyiptomba menekül, Isten szól hozzá, majd visszatér a családi kötelékbe. Az Úr azonban ott is, Gérár földjén Úr, és amit nem vár, az is bekövetkezik. Isten cselekszik. A pogány vidéken is hangzik szava. Azt gondolod, hogy elmenekülhetsz, pedig Ő megtalál. Bolyongsz, mint ősd, mert bolyongó arámi volt Ábrahám őse, de Isten az idegenben is megtalálta. Az, hogy Ábrahám bolyong, az evidens és a 13. versben erről maga is vall: *„Amikor vándorútra indított engem Isten apám házából...”* Ábrahám Egyiptomban már ezt megélte, és most is ugyan ebbe a hibába esik. Fél az idegen földön, a pogány vidéken, félti önmagát, hogy valóban feleségéért megölik. De az a baj, hogy jobban félti a saját életét, mint felesége tisztességét, és ez pedig már bűn, még akkor is, ha már Sára élemedett korú. Ezzel Ábrahám feladja Isten ígéretét. Nem bízik az Úr ígéretében. Amikor Lót volt veszélyben, akkor király – nem király, föld nem föld, harcol, megy és viaskodik. Sárát azonban másodszor is cserben hagyja. Nemcsak nem szép tőle, hanem ez véték. Lehet, hogy ez Ábrahám válasza Sára intézkedésére, amikor harmadikot, Hágárt

vitt a családi fészekbe és most ő próbálkozik, hogy egy másik férfitől essen az ő felesége teherbe, de Isten ezt nem engedi. Ez nem az Úrtól van és nem emberi akarat eredménye egyetlen gyermek sem. Isten Ábrahámot és nem Abímeleket választotta ki. Ábrahám a hit atyja és Abímelek nevének jelentése: az én apám király. Istent nem lehet átverni, megvesztegetni, megcsalni és megcsúfolni. Ő igaz és igazsága teljes. Ott, ahol nem gondolod, ott, ahová menekülsz, ott is napvilágra jön az igazság. A hazug embert hamarabb utó érik, mint a santa kutyát. Még a pogány királyhoz is szólhat Isten és szól is, amikor választottjáról és az életében megjelenő bűnről van szó. Ábrahám célt tévesztett, és Isten helyre teszi. Az istentelen vidéken is megjelenik az istenfélelem. Ne gondoljuk, hogy az istentelenek között a bűn az nem bűn. Isten nevén nevezi a bűnt. Nem lehet takargatni. Az átverés az átverés. A hazugság az hazugság. Ott, ahol senki sem ismer, ott is minden felszínre kerül rólad és rólam.

Ennek az igazságnak kettős hozadéka van. Az igazság egy pogány ember szájából hangzik. Milyen csúfos veresége ez a keresztyén életnek. Abímelek mondja ki az igazságot Ábrahám előtt és nem Ábrahám vallja meg a bűnbánat lelkét magára öltve. Nagy bűnről, hatalmas vétekről beszél a pogány király és igaza van. Az, aki eltávolodik Istentől, másokat is magával ránt. Veszélybe sodorja saját környezetét. A bűnszövetkezet egy vezérgondolat mentén alakul ki. Abímelek azonban ebben nem kíván részt venni, mert tudja, hogy az életével játszik. Isten képes megítélni őt is, sőt halálra adatik. Ábrahámnak a király vallomása szerint meg kell érteni, hogy hazudni és hamisan aláaknázni tekintélyét nem szabad. Árt a mellette élő embernek, másokra is kiterjed jogosan az Úr ítélete. A király nem engedheti meg magának, hogy elveszzen Isten választottja miatt. A másik hozadéka ennek a résznek, hogy Ábrahám még jobban belebonyolódik ebbe az ügybe. Mintha el kezdené magyarázni bizonyítványát. Nagyon szövevényes a beszéde. Argumentumokat sorakoztat egymás mellé, emellett az Ige mást mond (ld. IMóz 11,31). Nagyon nehéz elítélni Ábrahámot, hogy mit akart vagy épp mit nem akart elmondani, de az biztos, hogy magyarázkodik ember előtt és nem Isten elé viszi ügyét. Be tudjuk vallani saját hibáinkat vagy magyarázkodunk? Mindig kéznél van a saját forgatókönyvünk egy-egy élethelyzetre? Tudunk bocsánatot kérni, megbocsátani, továbblépni, homokba írni a bűnt vagy azt mondjuk, ez így és így történt. A vádlott pozícióból mi leszünk a védőügyvédek? Kibeszéljük magunkat?

Az igazság azonban felszabadító és megmentő. Isten megmenti Ábrahámot és Sárát, mert Ő rendezi ezt a „kis félreértést”. Megmentette választottját, aki kishitűként élt Kádes és Súr között. Isten megadja a választ Abímeleknek, hogy mit kell tennie. Isten helyre teszi a kisiklott választott életét. Az elhajlottat a kegyelem állítja helyre, semmi más. Mindenki életben marad: Abímelek, Ábrahám és Sára is. A hitetlenek és a kishitűek is. Ő akkor is hűséges, amikor mi hűtlenek vagyunk. Ígéreteit komolyan veszi és nem változtatja meg. Az igazság

Krisztusban felszabadít. Mindenek ellenére, ami történt, még mindig számol Isten Ábrahámmal úgy, mint prófétával, közbenjáróval és imádkozó lélekkel. Ábrahám pedig imádkozik az Ő Istenéhez. Itt a vége a bolyongásnak. A megsértett kötelék újulni kezd, nem az ember által, hanem Isten által, Aki az imádságot meghallgatja. Újulnak nagy örömben. Ábrahám megajándékozottá válik – 1000 ezüst üti a markát, Sárát elengedik. Isten igazsága megteremti a helyes utat. Jó mederbe tereli a választott ügyét. Ábrahám felismeri, hogy a helyes ösvény nem a menekülés Istentől, nem is a saját életért való aggodás, hanem az Istenhez térés, imádság, lehajlás, meghajlás, odaszánás és a másokért való könyörgés.

És Sára? Mit tanult ebben a helyzetben Sára? Szó szerint megtanulta a leckét ő is. Mi tudunk tanulni életünk hibáiból, eleséseiből? Mi tudunk hittel nézni a régi dolgokra? Mi tudunk belenézni Isten lenyúló szeretetébe, hogy így volt a legjobb? Jézusban Isten igazsága nyilvánvaló. Tanultunk az Ő halálából, feltámadásából és mennybemeneteléből? Jól megtanultuk a kegyelmes Isten áldott szolgálatából az életre szóló leckét? Szívükben vésődött a kegyelem Jézusban? Valódi életkapcsolatban vagyunk vele? Megtanultuk „a via dolorosa” leckéjét?

Köznéek: 266. dicséret 3-4. versei: „Zengjen minden szívben...”

Újszövetségi alapige: Márk evangéliuma 4. fejezet 27-29. versei: *„Jézus ezt is monda: Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember magot vet a földbe, azután alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag sarjad és nő, az ember pedig nem tudja, hogyan. Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászban. Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót, mert elérkezett az aratás ideje.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Ebben a jézusi példázatban is látszik, hogy Isten országának a meghirdetésétől nincs fontosabb. Az elvetett mag az ember részéről nélkülözhetetlen szolgálatot eredményez. Az ember földbe veti a magot. Itt már nem a magvető megy ki, hanem az ember cselekszik.

27.vers: Emellett milyen fontos az a művelet, ami az embertől teljesen független, mert Isten cselekszi. Az ember élete folyik, a napok telnek, és az ő tudta nélkül olyan biológiai folyamatok mennek végbe, amelyek nem az ő veteményes kertjére, hanem Isten teremő és újjáteremő munkájára mutatnak. Az ember vet, az ember elveti a magot, de a föld termő hatását, a körülményeket nem tudja befolyásolni. Az esőért csak imádkozni tud, de megteremteni nem tudja. A napfényért csak imádkozni tud, de kellő időben megadni Isten áldása. Isten országa ugyanígy épül. Minden körülmény felülről adott. Eszköz az ember, eszköz a mag, de a cselekvő Isten. Igaza van Jakab apostolnak: *„Legyetek tehát*

türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap (Jk 5,7)." Isten országának a terjedését nem tudjuk befolyásolni. Isten országának a növekedését nem tudjuk elvégezni. Mindent berendezhetünk. Mindent megoldhatunk. Öntöző rendszert építhetünk, fóliát húzhatunk, a növekedést Isten adja. Eszköz vagy Isten országában, drága testvérem, nem a célmeghatározó személy. Eszköz vagy az Úr kezében nem a megvalósítandó személy. Egyet tehetsz, veted a magot. Egy a feladatod, szórd az Igét. Egy a cél hirdetni Isten Igéjét. Egy az út, Róla beszélni. Egy az igazság, azt megerősítve tolmácsolni Egy az élet, Őt mások elé élni. Megy ez nekünk? Nekünk éjjel és nappal az a feladatunk, hogy éberek legyünk. Nekünk az a feladatunk, hogy éjjel és nappal a helyünkön legyünk. Nekünk az a feladatunk, hogy mindig szóljuk az Igét. Nincs más dolgunk. Vess az emberek szívébe magot és állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben. „Ne szólj szám, nem fáj fejem...” – erre hivatkozva nem lehet Igét szólani. „Magánügy a hit...” – erre hivatkozva nem lehet távol maradni. Hitvallási helyzetek adottak voltak. Minden korban vetni kell a magot.

28.vers: A hármás növekedési rend itt is előjön, de rámutat Isten országának a hatalmára az emberben. A hármás növekedési fokozat lényeges. Nincs itt ranglétra, nincs itt felülemelkedés. Ez a mennyei hatalom áldása. Folyamat a hit dolga, nem egy konstans állapot. Mindenkinek meg kell járni ezeket a fokozatokat. A mag kikel, szárba szökken és növekszik. Nem tudjuk ezt meggyorsítani. Nem tudjuk ezt befolyásolni. Nem tudjuk ezt mérni. Sem az idejét, sem a külső körülményeket. Isten a megadója mindennek. Tetszik vagy nem tetszik, az Úr áldása kell a lelki dolgokhoz is. Nincs senki más, Aki ezt irányítani, kézben tartani, intézni, rendezni és felügyelni tudja, csak a Gazda. A mennyei Gazda a hit mértéke szerint ajándékoz meg, és hogy a hármás fokozatban hol állsz, az nem tőled függ, hanem egyedül Tőle. Nem kell méricskélni senkinek a hitét. Az a lényeg, hogy a munka Isten által elkezdődött. A mag el van vetve, így a kegyelem és az élet Igéjére figyelve, valóság lehet a ragyogás. (ld. Fil 2,16) Az ember erről nem is tud. A föld magától terem. Reményik Sándor ezt így fejezi ki: *„S akkor - magától - megnyílik az ég, Mely nem tárult ki átokra, imára, Erő, akarat, kétségbeesés, Bűnbánat - hasztalanul ostromolták. Akkor megnyílik magától az ég, S egy pici csillag sétál szembe veled, S olyan közel jön, szépen mosolyogva, Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull. Akkor - magától - szűnik a vihar, Akkor - magától - minden elcsitul, Akkor - magától - éled a remény. Álomfáidnak minden aranyágán Csak úgy magától - friss gyümölcs terem. Ez a magától, ez a kegyelem. Hagyjad az Úristenre te minden utadat... Milyen nehéz, amikor mindent be akarunk rendezni.”*

29.vers: Az Úr megítéli veteményes kertet. Szépen reflektál az eredmény két Igére:

„Eresszétek rá a sarlót, mert megérett az aratnivaló! Gyertek, tapossatok, mert tele van a taposókád, csordultig vannak a sajtók, mert nagy a gonoszságuk. (Jóel 4,13).”

„Egy másik angyal jött ki a templomból, és hatalmas hangon kiáltott a felhőn ülőnek: Ereszd neki a sarlódat, és arass, itt az aratás órája, mert beérett az aratnivaló a földön (Jel 14,15).”

Az Úr mindent egyedül végez. Erre mutat rá Márk, amikor egyedül csak ő hozza ezt a példázatot. Nem magyarázza senki más, nem adja közre senki más. Az emberi akaratra semmi sem mozdul meg, de az Úr akarata mindent elvégez. Olyan erős és egyben megrázó ez a három bibliai vers. Az Úr elvégzi tervét és ez az Ő csodája. Nincs emberi erő, ami megmozgatná a közösséget. Minden más elvész, *„mert Isten az, aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően (Fil 2,13).”* Ez a tanítványok számára két dolgot jelez. Elsősorban nagy vigasztalás ez, másodsorban pedig figyelmeztetés. Nem kell fürkészni a földet, nem kell meggyorsítani a folyamatokat. A kertész ezt nem műveli. Növekedni Isten akarata szerint, nem terveim alapján. A belső növekedést ugyanúgy Isten adja, mint a termőföld növekedését. A világ nagy rizikót rejt, Isten mégis idehívott el vetni a magot. Isten Igéjének a hirdetése reménységgel kell, hogy eltöltsön, nem pedig kételkedve, hogy mikor lesz már ebből valami. Erős kötelék az Ige. Megköt, mint a beton. Megtermi gyümölcsét arra a napra. Isten megítéli azt. Beleengedi a sarlót. Az erős és az ütős Ige célba ér. A helyén mondott Ige többet ad. Isten örülni fog az aratásnak, úgy ahogy örülnek az aratók, amikor begyűjtik a kévéket. Mi gyakran csak az aratás képében az ítéletet látjuk, de milyen jó látni például Ruth könyvében az aratás lehetőségét, amikor a nap hevében Ruth szedeget Boáz földjén és Boáz utasítja szolgálait, hogy hagyjanak a földön többet, sőt hellyel, vízzel, étellel kínálja a szolgák között az idegen moábi Rútot. Az aratás öröme. (ld. Ruth 2) Van mit aratni, Isten öröme ez. Minden jóra fordul. Mindennek vége lesz. Isten áldása legyen szolgálatunkon, hogy az Igét hintsük és szórjuk és az aratást bizzuk az aratás Urára.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Bizony, bizony, mondom nektek: ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz (Jn 12,24).” Ámen.

Ének: 96. zsoltár: „Énekeljtek minden népek...”